

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1878	Κυριακὴ Βαΐων (Φιλ. 4,4-9) 5 Ἀπριλίου 2015 πρωί	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Θέλεις χαρά;

Ἀδελφοί, «χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε· πάλιν ἐρῶ, χαίρετε» (Φιλ. 4,4)

Εὐχαριστῶ, ἀγαπητοί μου, τὸν ἐν Τριάδι Θεόν, τὸν Πατέρα τὸν Υἱὸ καὶ τὸ ἅγιο Πνεῦμα, ποὺ μὲ ἀξιώνει νὰ κηρύξω. Σὰς παρακαλῶ κάνετε λίγη ὑπομονὴ ν' ἀκούσετε μερικὰ ἀπλᾶ λόγια.

Ἄφορμὴ γιὰ τὴ ὁμιλία μᾶς δίνει ὁ σημερινὸς ἀπόστολος. Μᾶς φωνάζει· «*Χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε· πάλιν ἐρῶ, χαίρετε*» (Φιλ. 4,4). Ὅμιλεῖ περὶ χαρᾶς. Ἄλλὰ πῶς ἡ χαρὰ αὐτὴ ποὺ κηρύττει ὁ ἀπόστολος συμβιβάζεται μὲ τὸ κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ «*Μακάριοι οἱ πενθοῦντες*» (Ματθ. 5,4) καὶ μὲ τὰ λόγια του «*Οὐαὶ ὑμῖν οἱ γελῶντες νῦν, ὅτι πενθήσετε καὶ κλαύσετε*» (Λουκ. 6,25), ἀλλοίμονο δηλαδὴ σ' αὐτοὺς ποὺ γελᾶνε γιὰ τὴ θά ῥθη μέρα ποὺ θὰ κλάψουν; Καὶ πῶς συμβιβάζεται ἡ χαρὰ αὐτὴ μὲ τὸ πένθος ποὺ ἀρχίζει σὲ λίγο; τὸ βράδυ ὁ ἱερεὺς θὰ φορέσῃ μαῦρα· πῶς συμβιβάζεται ἡ χαρὰ αὐτὴ μὲ τὸ κλίμα τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος καὶ τὰ σεπτὰ πάθη τοῦ Κυρίου;

Σήμερα βέβαια ἡ ἡμέρα μετέχει καὶ **χαρᾶς**. Εἶνε Κυριακὴ τῶν Βαΐων καὶ ἀκούγονται τὰ «*ὠσαννὰ*» (τὰ *ζήτω* δηλαδὴ) τοῦ πλήθους (Ἰω. 12,13), ποὺ ἔφταναν μέχρι τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ. Ἄλλὰ τὰ «*ὠσαννὰ*» αὐτὰ δὲν πέρασαν οὔτε τέσσερις μέρες καὶ ἔσβησαν, γιὰ ν' ἀκουστῇ κάποια ἄλλη φωνή· «*Σταυρωθήτω*» (Ματθ. 27,23) καὶ «*Σταύρωσον σταύρωσον αὐτόν*» (Λουκ. 23,21).

Καὶ ὅμως ὁ ἀπόστολος ὁμιλεῖ περὶ χαρᾶς. **Πῶς συμβιβάζονται λοιπὸν χαρὰ καὶ πένθος;**

Ἡ ἀπορία αὐτὴ, ἀγαπητοί μου, θὰ λυθῇ ἐὰν λάβουμε ὑπ' ὄψιν ὅτι, ὅταν ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὁμιλεῖ ἐδῶ περὶ χαρᾶς, δὲν ἐννοεῖ τὴ χαρὰ τοῦ κόσμου τούτου. Προσέξατε; δὲν λέει ἀπλῶς «*χαίρετε*», ἀλλὰ λέει «*χαίρετε ἐν Κυρίῳ*», χαίρετε μαζὶ μὲ τὸν Κύριο, χαίρετε μέσα στὸν Κύριο. Μὲ τὸ «*ἐν Κυρίῳ*» κάνει διάκρισι τῆς χαρᾶς ποὺ ἐννοεῖ ἀπὸ τὴν κοσμικὴ χαρὰ.

Μὲ ἀπλούστερα λόγια. Ὅπως στὴν ἀγορὰ κυκλοφοροῦν νομίσματα, δὲν εἶνε ὅμως ὅλα γνήσια, ἀλλὰ κοντὰ στὰ γνήσια ὑπάρχουν καὶ

κίβδηλα, ἔτσι ἀκριβῶς καὶ μὲ τὴ χαρὰ. **Ἐπάρχουν δυὸ εἰδῶν χαρές**· ὑπάρχει ἡ γνήσια χαρὰ καὶ ἡ ψεύτικη χαρὰ, ἡ χαρὰ τοῦ διαβόλου καὶ ἡ χαρὰ τοῦ Χριστοῦ, ἡ χαρὰ τῆς κολάσεως καὶ ἡ χαρὰ τοῦ παραδείσου. Θὰ ἤμουν εὐτυχῆς ἂν μποροῦσα νὰ σᾶς κάνω νὰ ἀηδιάσετε τὴ χαρὰ τοῦ κόσμου, ἂν μποροῦσα ὅλους, ἄντρες καὶ γυναῖκες, νὰ σᾶς κάνω νὰ δοκιμάσετε μιὰ σταγόνα –φτάνει μιὰ σταγόνα– ἀπὸ τὴ χαρὰ τοῦ οὐρανοῦ, τὴ χαρὰ ποὺ ἔφερε ὁ Χριστὸς στὸν κόσμο. Γιὰ παρακολουθῆστε.

● Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὑπάρχει καὶ **χαρὰ τοῦ κόσμου**. Δὲν μπορῶ νὰ ἀρνηθῶ ὅτι ὑπάρχει χαρὰ ποὺ προέρχεται ἀπὸ ἀπόλαυσι ἐπιγειῶν ἀγαθῶν, ἀπὸ τὰ εὐγενέστερα μέχρι καὶ τὰ μάταια. Παραθέτω ἕνα δειγματολόγιο.

Χαίρεται π.χ. ὁ μαθητὴς ἢ ὁ ἐπιστήμονας ὅταν διαβάξῃ καὶ πλουτίξῃ τὶς **γνώσεις** του ἢ κάνῃ ἀνακαλύψεις. Ἄλλὰ χαίρεται κ' ἐκεῖνος ὁ μικρὸς ἢ μεγάλος, ποὺ τρέχει στὰ γήπεδα καὶ περιμένει νὰ νικήσῃ ἢ **ὀμάδα** του ἢ τὸ ἀθλητικὸ σωματεῖο ποὺ εἶνε γραμμένος.

Χαίρεται ὁ **φιλάργυρος** ὅταν πιάνῃ στὰ χέρια του λεφτά, ὅταν χαϊδεύῃ τὰ χρυσᾶ νομίσματα, ὅταν ἀγοράξῃ οἰκόπεδα ἐπὶ οἰκοπέδων, ὅταν χτίξῃ πολυκατοικίες, ὅταν ἀγοράξῃ κάρβια, ὅταν αὐξάνῃ ἢ περιουσία του, ὅταν ἀβγατίζουν τὰ χρήματά του. Χαίρεται κ' ἐκεῖνος ποὺ ἀγοράζει λαχεῖα ἢ παίζει τυχερὰ παιχνίδια ὅταν κερδίξῃ τὸν πρῶτο ἀριθμὸ. Ἔσεῖς τὰ φτωχαδάκια, ὅσοι εἶστε μέσα στὴν ἐκκλησία, νὰ δοξάζετε τὸ Θεό· γιὰ τὴν ἡσασταν πλούσιοι, δὲν θὰ ἡσασταν ἐδῶ.

Χαίρεται ὁ **φιλήδονος** γλεντζῆς ὅταν καταφέρῃ στὴ διασκέδασι, στὸ πάρτυ, στὸ χορό, μὲ τὰ βλέμματα, τὰ γέλια, τὰ κρυφομιλήματα, μὲ ὅλα τὰ σατανικὰ καμώματα –σῶσε, Θεέ μου, τοὺς νέους καὶ τὶς νέες–, νὰ πιάσῃ στὰ δίχτυα τοῦ αἰσχροῦ ἔρωτος τὴν ἄλλη ἢ ἡ γυναῖκα τὸν ἄλλο· ἀγάλλονται καὶ καυχῶνται στὴ

συντροφιά για την επιτυχία τους. Πρὸ ἑκατὸ ἐτῶν μποροῦσε ὁ νέος καὶ ἡ νέα νὰ ζήσουν ἠθικά, τώρα εἶνε θαῦμα ἂν κρατηθοῦν.

Χαίρεται ὁ **φιλόδοξος** ὅταν κατορθώνη – ὄχι μὲ τίμια ἀλλὰ μὲ ἄτιμα μέσα, πατώντας πάνω τοὺς ἄλλους– ν’ ἀνεβῆ ψηλὰ σὲ ἀξιώματα· νὰ γίνῃ βουλευτής, νομάρχης, ὑπουργός· νὰ γίνῃ πρωθυπουργός, δικτάτορας, αὐτοκράτορας. Ἔχει τότε μεγάλη χαρά.

Χαρὲς πολλὰς ἔχει ὁ κόσμος, μὰ ποῦ νὰ τελειώσω; Χαίρεται κι ὁ ἄλλος, ὁ **χαιρέκακος**, – ὦ ἄβυσσος κακίας!– ὅταν κατορθώνη, ναί, νὰ ἐκδικηθῆ τὸν ἀντίπαλό του, νὰ βυθισθῆ τὸ μαχαίρι στὰ σπλάχνα τοῦ ἐχθροῦ του...

Ἄλλὰ εἶνε ἀνάγκη, ἀδελφοί μου, νὰ πῶ, ὅτι ἡ χαρὰ αὐτῆ, ἡ χαρὰ τοῦ κόσμου, εἶνε μάταιη καὶ πρόσκαιρη; Παράδειγμα ὁ **Ἰούδας**. Φανταστήτε τον ὅταν διαπραγματευόταν μὲ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Χριστοῦ κι ἄπλωνε τὸ χέρι καὶ τοῦ μετροῦσαν τὰ ἀργύρια, ἓνα - δύο - τρία..., καὶ κουδούνιζαν στὴν τσέπη του. Θὰ τὸν βλέπατε νὰ ἔχη χαρά. Ἄλλὰ ἡ χαρὰ του αὐτὴ πόσο βίασταξε; Πολὺ λίγο. Καὶ κατόπιν ἤρθε τὸ θλιβερὸ τέλος, ἡ ἀγχόνη. «*Βλέπε*», ψάλλει ἡ Ἐκκλησία, «*βλέπε, χρημάτων ἐραστά, τὸν διὰ ταῦτα ἀγχόνῃ χρησάμενον...*» (τροπάριο Μ. Πέμπτης).

Τέτοιο τέλος ἔχει ἡ κοσμικὴ ζωὴ καὶ ἡ χαρὰ της. Μοιάζει σὰν ἀτμίδα καπνοῦ ποὺ γιὰ λίγο φαίνεται κ’ ἔπειτα ἐξαφανίζεται (βλ. Ἰακ. 4,14), σὰν σύννεφο ποὺ διαλύεται, σὰν πομφόλυγα - σαπουνόφουσκα ποὺ σκάζει. Εἶνε σὰν ἓνα γλύκισμα, ποὺ φαίνεται ὡραῖο, ἀλλὰ ὁ διάβολος ἔχει ρίξει μέσα παραθεῖο - φαρμάκι· προτιμότερο μὴν τρῶς. Γλυκεῖα ἡ χαρὰ τοῦ κόσμου, ἀλλὰ μέσα της **κρύβει δαιμονικὸ στοιχεῖο**.

● Ὅσοι ἀπὸ σᾶς, ἀδελφοί μου, εἶστε πικραμένοι – καὶ ποιός δὲν εἶνε πικραμένος;– στὴ ζωὴ αὐτῆ, ἐλάτε τώρα νὰ σᾶς δεῖξω κάποια ἄλλη χαρὰ. Δὲν θὰ τὴ βροῦμε στὸν κάμπο τῆς γῆς. Θὰ σᾶς δεῖξω ἓνα δρομάκι, δρομάκι στενὸ ποὺ λίγοι τὸ βρίσκουν, δρομάκι ἀνηφορικὸ μὲ πέτρες κι ἀγκάθια, ποὺ ὀδηγεῖ ψηλὰ **στοὺς Γολγοθᾶ**. Ἀκολουθήστε το· κι ὅταν ἀνεβῆτε ἐπάνω στὴν κορυφή, ἐκεῖ θ’ ἀκούσετε· «*Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου... ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου*» (ἀντίφ. 18’ Μ. Παρασκευῆς). Ἐκεῖ ὁ σταυρὸς ἀνοιξε ὀπὴ καὶ μπῆκε φουρνέλλο στὰ σπλάχνα τῆς γῆς, κι ἀπὸ τὴν ἔκρηξι ξεπήδησε ποτάμι ὀλόκληρο – ἤμουν σὲ κάποιο χωριὸ τῆς Μακεδονίας καὶ ἔσκαβαν βαθειά, ἔβαζαν φουρνέλλο, κι ὅταν ξαφνικὰ ἔσκασε ὁ δυναμίτης, ἐκεῖ ποὺ πετάχτηκαν οἱ πέτρες, βγήκε ποτάμι. Καὶ στοὺς Γολγοθᾶ πήγασε ἀπὸ τὸ σταυρὸ ποτάμι. Δροσίστηκε ὁ ληστής, δροσίστηκε ὁ ἑκατόνταρχος, καὶ μέχρι σή-

μερα δροσιζονται ἀμέτρητες ψυχές. Δὲν εἶνε παραμῦθι ἢ θρησκεία μας· εἶνε ζωντανή. Ὅποιος δὲν τὸ κατάλαβε, μάταια πέρασε ἀπ’ αὐτὴ τὴ ζωὴ. Τί ζητᾶς, Χριστιανέ, τὴ χαρὰ στὸν κόσμο τοῦτο; Φαρμάκι καὶ πίκρα γεύεσαι. Ἀνέβα στοὺς Γολγοθᾶ νὰ βρῆς τὸν **ποταμὸ τῆς χαρᾶς**.

Ἀφηρημένα φαίνονται αὐτά, ποιητικὰ - λυρικά; Δὲν εἶμαι, ἀδέρφια μου, ποιητὴς ἢ φιλόσοφος· μιλῶ τὴ γλῶσσα τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς πραγματικότητος. Ὅπως σᾶς ἔδειξα τὸ δειγματολόγιο τῆς χαρᾶς τοῦ κόσμου, σᾶς δείχνω καὶ τὸ δειγματολόγιο τῆς **χαρᾶς τοῦ οὐρανοῦ**.

Θέλεις, λοιπόν, νὰ δοκιμάσης τὴν ἀληθινὴν χαρὰ; Πάρε στὰ χέρια τὸ **Εὐαγγέλιο** κι ἄρχισε νὰ διαβάζεις. Τότε θὰ γίνῃς ἀετός, θὰ αἰσθανθῆς τὴν χαρὰ ποὺ εἶχε ὁ Δαυὶδ ὅταν ἔλεγε· Εὐτυχισμένος ὁ ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἐπορεύθη «*ἐν βουλῇ ἀσεβῶν*» καὶ «*ἐπὶ καθέδρα λοιμῶν οὐκ ἐκάθισεν, ἀλλ’ ἦ ἐν τῷ νόμῳ Κυρίου τὸ θέλημα αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ νόμῳ αὐτοῦ μελετήσῃ ἡμέρας καὶ νυκτός*» (Ψαλμ. 1,1-2)· αὐτὸς εἶνε εὐτυχισμένος «*ὡς ὁ εὕρισκων σκῦλα πολλὰ*» (Ψαλμ. 118,162).

Θέλεις χαρὰ; Τὴ νύχτα, ὅταν ὄλοι κοιμοῦνται, ξύπνα, γονάτισε κ’ ἐνῶ τὰ ἄστρα λαμπυρίζουν κάνε τὴν **προσευχὴ** σου. Διαφορετικὸς θὰ σηκωθῆς, δὲν θὰ πατᾶς στὴ γῆ.

Θέλεις χαρὰ; Ψάξε καὶ βρὲς κάποιο φτωχὸ σπίτι καὶ κάνε μιὰ **ἐλεημοσύνη** ἀπὸ τὸ περισσεύμα ἢ τὸ ὑστέρημά σου. Σπόγγισε δάκρυα τῆς χήρας, τοῦ ὄρφανοῦ, τοῦ δυστυχισμένου.

Θέλεις χαρὰ, τὴν πιὸ μεγάλην χαρὰ; Ἔχεις χρόνια νὰ ἐξομολογηθῆς. Τί περιμένεις λοιπόν; Τὸ τέλος πλησιάζει. «*Ὁ Κύριος ἐγγύς*», φωνάζει ὁ ἀπόστολος (Φιλ. 4,5). Ἄντε στὸν πνευματικὸ, γονάτισε μπροστὰ του, πὲς τὰ κρίματά σου, κάνε καθαρὴ **ἐξομολόγησι**· κι ὅταν βγῆς ἀπὸ τὸ ἐξομολογητήριον θὰ πετᾶς ἀπὸ τὴν χαρὰ σου.

* * *

Θέλετε χαρὰ, ἀδελφοί μου; Ἀκοῦστε τὴ Μεγάλη Ἑβδομάδα τὶς ἀκολουθίες καὶ τοὺς **ὑμνοὺς** τῆς Ἐκκλησίας μας, τὰ ἀθάνατα ἀριστουργήματα ποὺ δὲν τὰ ἔχει καμμιά θρησκεία στὸν κόσμο. Κι ὅταν ἔρθῃ ἡ νύχτα τῆς Ἀναστάσεως καὶ χτυπήσουν τὰ σήμαντρα, ἐλάτε στὴν ἔκκλησία· καὶ μὴ φύγετε ἀμέσως – ὅποιος φεύγει εἶνε Ἰούδας. Νὰ μείνετε μέσα μέχρι τέλους, ν’ ἀκούσετε ἐκεῖνη τὴν ὡραία εὐχὴ τοῦ Χρυσοστόμου. Καὶ μετὰ νὰ κοινωνήσετε **σῶμα καὶ αἷμα Χριστοῦ!** Καὶ τότε θὰ αἰσθανθῆτε χαρὰ· «*ἐχάρησαν οἱ μαθηταὶ ἰδόντες τὸν Κύριον*» (Ἰω. 20, 20).

Αὐτὴ τὴν χαρὰ τοῦ οὐρανοῦ **εὐχόμεαι** σὲ ὄλους σας, μικροὺς καὶ μεγάλους, ν’ ἀπολαύσετε δι’ εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**